

2014/6
červen

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně
(elektronické vydání)

POUTNÍK

Obsah čísla 6/2014

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: To podstatné o člověku</u>	<u>3</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>4</u>
<u>Dr. Karel Hašpl: Svědomí a osobnost</u>	<u>5</u>
<u>Dr. Norbert Fabian Čapek: Manželství a svoboda</u>	<u>11</u>
<u>Z obecní kroniky</u>	<u>18</u>

Pařez obrovského zdravého stromu žaluje – článek v příštím čísle

Foto na titulní straně Krása jarní přírody – z naší cesty ke studánkám: J.Plotěná

Foto Pařez obrovského zdravého stromu žaluje – z naší cesty ke studánkám:

J.Plotěná

Foto Slunečnice: P. Sedlák

TO PODSTATNÉ O ČLOVĚKU

Toto číslo Poutníka přináší tři historické texty. Jsou seřazeny tak, aby připomenuly velká unitářská témata, na nichž bylo naše hnutí od svého počátku založeno. Ačkoliv autorem prvního článku je Dr. Karel Hašpl (mladší spolupracovník Dr. N.F. Čapka), druhý text je ukázkou Čapkovy knihy Manželství z roku 1927 a třetí je výňatkem Z obecní kroniky brněnských unitářů a zachycuje obsah promluv z 30. let. Všechny tři mají jedno společné: upřímnou snahu o poznání toho podstatného o člověku a jeho životě. Ano, tento rys náboženské praxe je pro unitáře od jejich počátků typický – příliš se nezabývají popisy duchovních říší a bytostí ani životem po smrti, ale pečlivě studují člověka, v jehož svědomí a možnostech duchovního růstu jeho osobnosti vidí onu cestu či spojitost vedoucí od časného k věčnému. Od počátků unitářství věřilo v možnosti vývoje a zdokonalování člověka pomocí výchovy, šťastných mezilidských vztahů, rodiny a práce pro celek ve smyslu všelidského přátelství a spolupráce. V prvním článku „Svědomí a osobnost“ Dr. Hašpl objasňuje funkci přirozeného mravního řádu v člověku a jeho vztahu k utváření života, ve druhém Dr. N.F. Čapek zdůrazňuje posvátnost (přímo svátost) nejen manželského života, ale obecně principu životní síly a v této souvislosti provázanosti „světských vztahů“ a duchovního světa a třetí ukázka připomíná náměty promluv, jimiž v Brně unitáři začínali svoje působení. Čteme-li tyto texty pozorně, nemůžeme nevpomenout dávné hlubinné moudrosti o posvátnosti života podávané ovšem srozumitelně Čapkovým a Hašplovým současníkům.

Přestože nám po mnoha desítkách let mohou jejich slova znít poněkud archaicky, musíme si přiznat, že právě v naší době je stále citelnější jejich všeobecné nepochopení a vlastně neznalost toho podstatného o člověku. Vždyť od jednotlivce a jeho vztahů se odvíjí štěstí nebo neštěstí celku, neboť moudrá společnost se skládá z moudrých lidí.

Tato a další připomenutí, jejichž přítomnosti v naší každodennosti není nikdy dost, zazní i na naší brněnské

KVĚTINOVÉ SLAVNOSTI,

která se koná v pátek 27. června 2014 v 17,00 hod.

Naše letošní téma je „Krása v různosti“ a zazpívat si můžeme s oblíbenou MUSICOU SÁDHANOU.

Přijďte a přineste květinu do společné kytice a vykročte s jinou květinou do moudře prožitých letních dnů.

To nám všem přeje

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v červnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 7.6.** Ludmila Šebestová
- 10.6.** Dr. Eva Silvová
- 13.6.** Miloš Horký
Josef Vařecha
- 17.6.** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná
Kazimír Češka

***V červnu vzpomínáme narození zakladatele NSČU
Dr. Norberta Fabiana Čapka – 3.6.1870***

SVĚDOMÍ A OSOBNOST

Jistý náš profesor nám vyprávěl o případu, který považuji za vhodný úvod tohoto článku. Přišla do cukrářského krámu čtyřletá hluchoněmá holčička. Nikdo nebyl v krámě, a tu ji napadlo, že by si mohla vzít nějaký pamlssek. Sotva však vztáhla ručku, pocítila, jako by jí ji někdo zadržel. Ruka se stáhla zpět, a děvčátko přešla všechna chuť.

Dítě bylo ještě příliš malé, aby bylo vědělo, že nesmí krást, a ježto bylo hluchoněmé, nebylo ani dost možno dáti mu ve věku tak útlém dostatečné poučení, co je dobré a mravné a co nikoliv.

Naskýtá se otázka, co ukázalo dítěti tak znatelně, že by nejednalo správně, kdyby kradlo? Náš profesor nám uváděl tento příklad jako klasický doklad toho, že každému člověku jsou dány do života jistá vedení a určité zásady, které jsou každému základním ukazatelem toho, co je v soulase s mravními řády světa a co nikoliv. Tomuto řádu v nás, tomuto ukazateli správných cest v našem jednání říkáme *svědomí*.

Mnozí psychologové a filosofové by patrně našli mnoho jiných výkladů pro dívčino jednání, ale to je nám prozatím vedlejší. Nás zajímá, co je svědomí a jakou důležitost má v našem denním životě.

Jsou dva hlavní názory. Jedni říkají, že nejde o svědomí, ale že jsou v každém z nás nashromážděny zvyklosti, kterých získáme za života, a ježto většina našeho denního života je ovládána zvyky, mají právě ony takovou nadvládu nad naším jednáním, že se zdá, jakoby představovaly samostatnou jsoucnost v nás, nebo nějaký zvláštní smysl mravní.

Jiní se pak domnívají, ba jsou přesvědčeni o tom, že v každém člověku je narysován určitý mravní řád, že jsou v naší duši vloženy určité zásady, které nás vždy vedou k dobrému; že je v nás jistý, zcela zřetelný hlas, který nás varuje před špatnými činy. Vzpomínají na Sokrata, který se často odvolával na tento vnitřní hlas; poukazují na velké osobnosti, kterým tento vnitřní hlas velel jíti určitou cestou, jež byla často obtížná, ale nakonec se ukázala jedine

správnou. A je na tisíce příkladů, kdy těžcí zločinci se zhroutili pod tlakem tohoto vnitřního řádu a hlasu a raději se přiznali, aby na popraviště šli s uklidněným svědomím.

Velký filosof Kant považoval mravní řád v člověku za jeden z největších divů, před kterými se zastavoval. Domnívám se, že pravda je na obou stranách. Jsme částí velké rodiny lidské a nemůžeme přehlédnouti, že v našem podvědomí je uloženo nesmírné bohatství lidských zkušeností všech věků. Tyto zkušenosti – třebaže si jich neuvědomujeme –, tvoří jakýsi stálý podklad našeho jednání, můžeme říci, že dnešní člověk rodí se již s jistými potenciálními zásadami, a že plyne již z naší přirozenosti, že budeme mít odpor např. k zabíjení jiných lidí, jednáme-li za pravidelných předpokladů. Z dějin víme, že dnešní lidstvo nemůže se chováním ani přirovnat k lidem z dávnověku, a mnohá věc tehdy zcela přirozená jeví se nám dnes jako nemravná. Každá lidská generace je vyšší než předchozí, každá odevzdává příští generaci určité zvyklosti a zkušenosti, které se v nové generaci stávají zásadou a mravním řádem.

Ale vše toto by nepostačilo k výkladu lidského svědomí. Jak bychom mohli vyložit nescetné vzněty člověka, které v něm probouzejí touhu po uskutečňování vysokých ideálů, jak bychom si mohli vyložit kruté útrapy, kterými je člověk stížen, když přehlušil své svědomí. Jsou známy případy, že hlas svědomí a výčitky svědomí byly tak strhující, že i otrlí siláci padli pod jejich tíhou; a jsou známy případy, že byla porušena duševní rovnováha člověka, byli v něm dotčeni tento mravní řád.

Jako vím, že jsme součástí veškerého lidstva, jako jsem přesvědčen o tom, že v sobě nosíme zkušenosti všech věků a zásady mravního jednání lidstva, které poznalo po trpkých zkušenostech, co je dobré a co lidem škodí, tak jsem přesvědčen o tom, že člověk je dítětem Vesmírné inteligence, že je částí boží Jsoucnosti. Jako je dána jistá dráha hvězdám, jako je jim dána určitá rychlost a vymezeny cesty, po kterých tyto nesmírné světy letí po miliony let prostorem tak, aby na sebe vzájemně nenarazily, tak je též rytmus a rychlost, též řád dán i každému z nás, abychom pokud možno nejméně naráželi druh na druhu. A abychom věděli, kdy a že jsme narazili, nebo že můžeme narazit, že si můžeme dráhu svého života úplně zkazit, že můžeme zničit své životní dílo, byl

nám dán onen vnitřní hlas, vnitřní upozornění jako strážce správnosti a bezpečného života. Tímto strážcem je naše svědomí.

Někdo může namítnouti, že svědomí se mění, že je jiné v dětství, jiné v dospělém věku, že má jiné svědomí cikán, jiné divoch, jiné světec a opět jiné voják, že primitiv má svědomí jiné než kulturní člověk. Je jisté, že každý z nás má své svědomí, a že není jednotného, do všech podrobností určeného stejného mravního řádu, jako každá hvězda má svou vlastní dráhu; ale některé principy jsou v jádru u každého stejné. Ale měníme i své vlastní svědomí, jež je podrobena vývoji. Dnes je nám dospělým mnohé méně mravné, nebo se nám zdá méně dobré, než se nám jevilo v dětských dnech. Dnes bychom tak lehce nevlezli do sousedovic zahrady, ani nevykládali, co jsme bezelstně říkali v dětských letech. Pravdou však zůstává, že v nás je něco, co se může vyvíjet. Kdyby v nás bylo vše hotovo, kdyby v nás byl mravní řád tak dokonalý a takový byl nám dán Bohem, přestali bychom patrně být lidmi, byli bychom prostými automaty, které se pohybují tak dlouho, jak silné mají uvnitř péro a které se stáčí tak, jak je sestrojen vnitřní mechanismus.

Nejsme však automaty. Člověk je živý tvor, který má jistý cíl a určení; proto nemůže býti hotov hned od počátku, proto musí vyrůstat. Svědomí má tu ještě jinou funkci, kterou si lidé často neuvědomují. Není jen ukazatelem správného a nesprávného jednání, ale je také nezbytnou nutností vzrůstu duchovního.

Často projevují víru, že člověk má zde určitý účel; dosud jsem však mnoho neřekl o tom, v čem ten účel spatřuji. Činil jsem tak vědomě.

Čím více přemýšlíme o životě a o smrti, tím více přicházíme k vědomí, že ani jedno, ani druhé není účelem. Obojí je nutné. Smrt je nutná, aby mohl býti život, a život je nutný, abychom rostli. Vesmírné dění není k tomu, aby se vytvořil jen život, ani aby přicházela jen smrt, ale mám za to, že vesmír a všechny jeho nejlepší síly jsou ve věčné činnosti, aby bylo osvobozeno, povzneseno a zdokonaleno, co je podkladem života i smrti: duch. Toto cosi nehmotné je podkladem každého životního projevu na zemi od prostého prvoka do nejvyspělejšího člověka. A v každém životním pochodu můžeme pozorovat, máme-li oči otevřeny, že se všude jeví nesmírná snaha po dokonalosti větší a větší. Proto vidíme vývoj

ne jednosměrný, ale všesměrný. Každý nový krystal chce být lepší, každé kvítečko krásnější a každý nový zpěv skřivana líbeznější. Každá nová generace hledá a vidí nové a vyšší obzory, každé nově narozené dítě je krásnější a bystřejší než jsme byli my, když jsme se narodili. Všude a všude se projevuje snaha po zdokonalení, a hybnou silou této snahy je duch.

Život je proto nutný, aby duch mohl sbírat zkušenosti a mohl růst, mohl se očisťovat a dosahovat stále větší dokonalosti. Není bláhovou otázkou, zdali jsme si nevolili záměrně tento svůj život, zdali všechno, čím procházíme v životě, i když jsou to bóly, utrpení, smutky a zklamání, jsme si nevybrali, a není-li to vše nezbytně potřebné, bychom se duchovně vyvíjeli a rostli. Kdyby člověk nepocházel ve světě jen úspěch a jen radosti, kdyby žil celý život bezstarostně a nemusel o nic usilovat: byl by to bohatý život, byl by to ideál? Nežil mnohem bohatěji člověk, který prošel peklem útrap, který byl srážen, udupáván a přece se nedal? Nedostane se výš a dál duch takového člověka, který si na svět přinesl docela málo, byl třeba mrzákem, narodil se v bídě a nedostatku, ale který se nelekal, vyhrnul si rukávy a přemáhal nedostatky, protivenství a zlo?

„Když někdo hodně trpí a má-li mnoho problémů“, praví velký znalec lidského ducha Jung, „tu je člověk, který má mnoho v sobě a může se dostat vysoko, ale nesmí nad sebou naříkat, nesmí nikoho obviňovat, musí přijmouti hrozenou rukavici osudu a statečně nastoupit v boj.“ A kdo se staví proti svým překážkám, proti svému osudu nastaví hrud' a na své problémy se dívá s otevřenými očima, nastoupil cestu vítěze.

Pro duchovní vzrůst je proto zapotřebí životní dráhy, a úseků životní dráhy je patrně celá řada. A každý ten jednotlivý úsek znamená vlastně celý život, a protože cesta duchovního zrání je dlouhá, jeden život sotva na ni stačí, je důležitou i smrt, aby mohl započítí nový článek řetězu života.

Je to jako z tělesného hlediska bdění a spánek. Tělo by nemohlo být trvale zdrávo a nemohlo by se vyvíjet, kdyby člověk ustavičně bděl. Je nutno po bdění uložit se ku spánku a zapomenout na vše. Spánek je nutným osvěžením; ale kdyby člověk neustále spal, nemohl by růst a být zdráv. Byl by zničen. Je proto bdění i spánek přirozeným střídáním a potřebou. A větší bdění je životem

a větší spánek smrtí. Ale z každého spánku se tělo vrací do života a z každé smrti duch k novému vtělení a dalšímu životnímu vzletu a vzrůstu.

V pozemském životě vyrůstá, či má vyrůstat duch člověka v *osobnost*. A tu jsme u spojitosti *svědomí a osobnosti*. Svědomí je jakýmsi ukazatelem směru, aby duch mohl sbírat správné zkušenosti, a člověk vyrůstal v osobnost. To je patrně úsekem a částí úkolu, který duch lidský může vykonat na této zemi, cíl, kterého může dosáhnout v tomto životě: *vyrůstat v osobnost*.

Člověk se nemůže stát andělem, ani se nemůže stát nadčlověkem, zatím nemůže svému tělu ubírat ani přidat jedinou píď, ale může vyrůstat v osobnost. A to je asi oním předním účelem, pro který jsme se objevili zde na této zemi a v tomto lidském životě: a bychom vyrostli v osobnost; neboť osobnost, zdá se, je důležitým stupněm ve vývoji ducha.

Proto také již v prvních našich unitářských programech bylo uvedeno mezi hlavními snahami – *pěstění harmonické osobnosti*.

Na zemi je na dvě miliardy lidí, ale snadno bychom spočítali, kolik je na světě osobností, a patrně bychom spočítali na prstech harmonické osobnosti. A přece cítíme všichni, že svět by byl naráz jiný, kdyby bylo v popředí lidské společnosti aspoň tisíc harmonických osobností.

V čem záleží harmonická osobnost? Jistě není ještě harmonickou osobností, kdo mnoho ví, ač mnohý člověk, který je intelektuálně vzdělán, se domnívá, že je velkou osobností. Ani není osobností, kdo je cit sám a citem se jen rozplývá, nebo je negativními city nabit. Ani není osobností, kdo je ztělesněním silné vůle. Jsou lidé takové vůle, že kdyby je jiní neudržovali v mezích, vyhodili by snad – obrazně řečeno – do povětří celou zem. Tak silnou vůli mají. A nejsou osobnostmi.

Osobnost znamená harmonizaci všech tří základních složek lidského ducha. V osobnosti se setkává a vyrovnává rozum s citem a vůlí. Každá složka má své místo a jedna s druhou spolupracuje.

Jestliže je ve světě opravdu něco hodnotného, je to právě lidská harmonická osobnost. A jestli může k harmonizaci osobnosti něco napomáhat, je to zvláště svědomí. Svědomí je činitelem, jenž nás upozorní, když některá ze složek lidského ducha se chce

nepříznivě uplatnit na úkor druhé. Něco se v nás ozývá, když z člověka mluví jen chladný rozum, který může být velmi krutým. Je to týž hlas, který ukazuje, jak nebezpečný je cit, je-li ve špatných kolejích, jak zuřivým a zlým může být člověk, nechá-li vládnout svým zvířecím citům, a jak vznešeným může býti ten, kdo své city dovede spoutat, aby hřály a dodávaly síly a nadšení k činnorodé tvůrčí práci. A tentýž hlas strhuje naše ruce, když se vztahují k činům nelidským, a vzpružuje je, aby se chopily práce pro lepší svět a lepšího člověka.

Je škoda, že člověk nevyužívá více pokladu, který je mu dán. Je škoda, že se více neptá sama sebe a zanedbává, ba dokonce zašlapává, co nám bylo Bohem dáno, aby bylo světlem ve tmách našeho života.

Kdyby člověk častěji se ptal svého vnitřního hlasu a dbal jeho pokynů, snadněji by vyrůstal v osobnost a snadněji by mohl vytvářet harmonii ve své osobnosti.

A jaký by byl výsledek a užitek této harmonické součinnosti? – Nedovedeme ani dost popsat.

Především by zmizelo mnoho nespokojenosti ze života jednotlivců, ježto většina nespokojenosti je právě důsledkem osobní nevyrovnanosti. Zmizelo by mnoho třecích ploch, které lidem brání, aby spolu vycházeli jako lidé, protože ten, kdo vyroste na osobnost, již neklopýtá přes malichernosti. Čím kdo stojí v osobním vývoji níže, tím více má potíží, tím více nespokojenosti, tím více rozladěnosti a nářků. Nad to všechno je povznesen, kdo vystoupil na stupeň osobnosti. Osobnostem harmonickým jsou tyto věci bezpodstatné.

Lidem by se objevily nové obzory, neboť duch lidský se nikdy nezastavuje a spěl by nepochybně výš a dál. Nevyrovnanou osobností je duch na cestě svého vývoje zdržován. To platí jak v duchovním světě, tak i ve světě fyzickém. Kdo je vnitřně nevyrovnan a rozhárán, musí pro každé úsilí vynaložiti mnohem více energie a má vždy menší úspěch. Mnozí lidé se dřou a pachtí, ale nikde nevidět výsledky jejich námahy. Prostě sebou vlekou všechno své rozladění, své skryté těžkosti a – řekl bych – jsou jako parní stroj, z kterého uniká pára na všechny strany. Může se stále víc a více topit, kotel se roztavuje žářem, ale žádný výkon.

Osobnost a zvláště harmonická osobnost znamená také organizaci duše. Nikde neběží nic naprázdno, nikde nic zbytečného se neděje, vše směřuje k určitému cíli, který je dobrý a v souhlasu se svědomím: proto jeho dosahování je zdrojem radosti.

Průměrné lidstvo je dnes asi na úrovni dvanácti až třináctiletých dětí, ale mohli bychom být již ve dvaceti letech, snad i ve třicátých. V porovnání s dneškem, mohli bychom být již skoro nadlidmi, aspoň v duchovní oblasti, ne-li ještě ve fyzické. Svět mohou k vyšším metám přivést jen osobnosti. Nahlédneme-li do historie a uvědomíme si hodnoty, které povznesly lidstvo, za všechny musíme děkovat harmonickým osobnostem.

Je naší povinností udělati si pro sebe obrázek samých sebe a poutivě si říci, kde právě jsme, a co děláme, abychom pěstili svou osobnost. Vězte, že duch náš touží výš a dále, že Bůh potřebuje lidských osobností k svému dílu, a že zdroje krásného života jsou v nás. Bůh nám dal pochodeň svědomí, ozařujme jí své kroky, abychom mohli vystoupit až tam, kde osobnost lidská se setkává s Osobností Božskou.

Cesty a cíle, roč. XVIII, č. 8, s. 117-123

Norbert Fabian Čapek

MANŽELSTVÍ A SVOBODA

Běžně neumějí lidé krásně žít v manželství. Lidské pokolení podobá se v tomto ohledu společnosti, která se vydala na cestu k zázračné studánce, aby se z ní napila. Studánka měla pověst, že každý, kdo se z ní napije, bude věčně mlád a bude oplývat štěstím. Skutečně lidé studánku našli, u ní se rozložili, ale místo, aby přístup ke studánce upravili co nejlépe k používání, a zajistili si podávání čisté vody, začali se k ní jeden přes druhého tlačiti a nabírat z ní nečistými nádobami. Na tom nebylo dosti, ještě k vodě všelijaké otravné příměsky dávali. Tak studánka, která měla přinést mládí a štěstí, přinášela nemoci všeho druhu, zaviňovala

rychlejší stárnutí a rozmnožení trápení, až konečně místo studánkou radosti byla pojmenována studánkou žalosti. To je historie manželství, jak se jeví dnes většině lidí.

Kdyby lidé lépe rozuměli umění manželského života, nebylo by prostituce, která znamená vraždu lidských duší. Neběží však jen o zločiny na předmětu vášně. Je známo, že někteří nešťastníci v kriminálech nebo blázincích jsou potomky mužů, kteří spáchali zločin na jejich celé existenci, aniž ba si to byli uvědomili.

A to je jen jeden z mnoha množství zla, jaké způsobují ve společnosti prostitutové a ženy z ulice.

Kdyby lidé lépe rozuměli životu manželskému, nebylo by nešťastných manželství. Manželství bylo by skutečně onou omlazující studánkou a zdrojem ustavičného štěstí.

Když jsem jako hoch slyšel o nebi, jak je tam krásně, myslíval jsem si: „Škoda, že každému tam nedá Pámbůh aspoň nakouknouti. Oč snadněji by bylo býti hodným a vystříhati se všeho, co by z nebe vylučovalo.“ Podobně by se mohlo říci o šťastném manželství.

K dalším vnějším příčinám mnohých tragédií v manželství patří dnešní hospodářské poměry. Společenské řády byly až do nedávna tvořeny lidmi, kteří bídy nepoznali a svého chleba si nedobývali nějakou užitečnou prací. Otázka manželského soužití nebyla pro ně otázkou hospodářskou, domovy jim stavěli jiní, děti jim vychovávali jiní a o všechny jejich tělesné potřeby bylo hojně postaráno.

Důsledkem světové války a všeobecného hlasovacího práva je, že se dnes dostávají k moci také lidé, kteří bídy sice pocítili dost, ale jejichž rychlé nabytí moci nebo majetku nebylo úměrné jich osobnímu růstu, nešlo ruku v ruce s vývojem jejich mravního charakteru, takže opojeni slávou, mocí a hojností, nedbali než jak by se při moci udrželi. Ze strachu, aby o nabyté nepřišli, přizpůsobovali se rychle morálce starého světa.

Jsou sice jednotlivci, kteří smýšlí jinak, ale jsou zatím příliš slabí, než aby prosadili zdravější, modernější společenské řády. Žijeme v době samých kompromisů mezi starým a novým poznáním, a často se nám nedostává nic dobrého z toho nového, a ztrácíme to dobré, co bylo v starém. Tento obecný přerod odnáší zvláště rodina.

Úpadek starých řádů vidím především v tom, že je stále nejnadhší založit a udržet krásný domov už jen hospodářsky.

Krise je v novém pojetí manželství. Hospodářský základ starých manželských smluv, kdy muž vydělával a žena poslouchala, není udržitelný. Co na jeho místo? Důsledkem změněných úloh, které nastaly v hospodářském životě připuštěním ženy za rovnoprávního spolupracovníka mužova, stala se důležitou otázkou osobní svobody v manželství.

Jde hlavně o tyto důležité otázky:

1. Jaký je rozdíl mezi sebevyjádřením a sebezhodnotněním v manželství?

2. Mnohoženství nebo jednoženství?

3. O umění manželské

4. O sublimaci dvou pudů: Pohlavního a mateřského

1. Dnes převládá mezi dospívající mládeží názor, že povolování pohlavnímu pudu bez ohledu na zásady mravnosti je zdravým sebevyjádřením. K tomu mnoho přispívají i někteří lékaři, kteří radí mladým lidem, jen aby se oddali sloužení pohlavnosti v zájmu svého zdraví.

Máme potlačit své pudy nebo se jim oddati?

Kde je některý pud potlačovaný, tam musí být něco, co jej potlačuje. A co je tím nejvladnějším potlačovatelem pohlavního pudu? Mravní cit. Jestli se tudíž někdo rozhodne, že pohlavního pudu nebude potlačovati a oddá se mu, co vlastně musí učinit? Musí potlačit mravní cit, aby pohlavní pud mohl panovati.

Co tím vyhrál? Nejen, že ničeho nevyhrál, ale velice si ublížil. V ohledu na zdraví si nepomohl, protože vyháněl čerta ďáblem, a v ohledu mravním prohrál ještě víc, protože vyměnil čisté prádlo za špinavé.

Jestli člověk jeden cit potlačil, aby druhý mohl panovati, je to jistý druh sebevyjádření, ale škodlivý. Jestli však člověk vyvolil si takový ideál, že v něm může uplatnit v harmonickém souladu všechny svoje pudy a city, jestli si vyvolil ideál krásného manželského života, kde mravnost není v rozporu s kterýmkoli z pudů, nebo jestliže si vyvolil jiný ideál, třeba bezmanželského života, v němž pudy, na nichž se manželství zakládá, zjemňuje, pak můžeme mluvit o něčem, co je vyšší a žádoucnější než pouhé se-

bevyjádření, pak se jedná o sebezhodnotnění, které je zdrojem pravého životního štěstí.

Objasním to dvěma příklady. Jistý mladík se vzorným mravním citem dal se zlákat tvrzením, že jistou svoji nervovou slabost vyléčí oddáním se nemravnému životu. Mladý muž se zapotácel, silné mravní cítění potlačil a tím ztratil pevnou půdu pod nohama. Byl bankovním úředníkem, ukázala se možnost jisté výnosné spekulace, jeho otřesené mravní cítění neodporovalo, a dnes je zničenou existencí. Nemá ani zdraví, ani peníze, ani ženu.

Uvedu ještě jiný případ. Jiný mladík potlačil právě naopak vrozený silný pohlavní pud do takového extrému, že si umínil zůstatí mládencem celý svůj život. Oddal se velmi krásné obrodné práci a vždy více zdůrazňoval svoje sebezapírání. Tím však nejen učinil celou řadu jiných, zvláště žen, které ho pronásledovaly, nešťastnými. Také jeho vlastní stav byl zjevný v tom, že bez jedné nebo dvou žen nedovedl takřka udělati kroku, při čemž ovšem nutno předpokládati stále jeho skutečné sebezapírání. Jeho oheň, který on a jiní vykládali jako nadšení pro ideály sebezapírání, které hlásal, byl ohněm jeho celé nitro sžírajícím, byl to oheň potlačené vášně, která ho nakonec přivedla do těžké duševní choroby. Tak sebezhodnotnění vypadat nemá.

2. Jednoženství či mnohoženství? Mnohoženstvím nemyslím nějaké turecké manželství nebo nezákonné oddání se s druhou ženou, mezi tím co s prvou není muž rozveden, myslím tím intimní poměr k ženě, která není tou jedinou na světě, s kterou je muž oddán jako jediný manžel s jedinou ženou.

Inteligentní muži, kteří žijí v polygamii, to jest v mnohoženství, omlouvají se tvrzením, že člověk je polygamickým zvířetem, že mnohoženství objevuje se v celé přírodě, a že člověk v počátcích svého vývoje k lidství a k dnešnímu kulturnímu životu žil v mnohoženství. Také zdůrazňují, že i Bible ve Starém zákoně schvaluje mnohoženství, že patriarchové a zvláště Abraham, vydávaný za původce víry v jednoho Boha, žil v polygamii atd.

To vše je tak pravdou, jako že člověk žil zprvu jako divoch a potom jako polodivoch, že žil v jeskyních a chodil nahý nebo jen kousíčkem kůže přioděný, jako že lidé obětovali božstvům, které uctívali tím, že živé lidi bohu ku cti zabili nebo spálili nebo utopili

nebo jinak ze světa sprovodili, ovšem za pomoci kněží a dlouhého modlení, a při vykonávání náboženských ceremonií.

Mnohoženství patří k nižšímu vývojovému stupni člověka. Mnohoženství je veliké zpátečnictví v ohledu mravním. Mužové, kteří jsou tomuto oddáni, mohou vynikati v jiných ohledech, ale v ohledu manželského života patří k idiotům, právě tak jako bychom za idiota považovali člověka, který by chodil po pražských ulicích v rouchu, jaké nosil Adam, nebo jaké nosí podnes Papuáni.

Protože člověk prodělává v době svého dětství a dospívání všechna období lidského kulturního vývoje, není divu, že v jistém věku prožívá také pocity polygamické. Je to v době, kdy se u mladíka probudil pohlavní pud a dospěl až k uvědomění v jistých centrech mozkových. Bývá to obvykle před 18. rokem. Mladík začíná se zajímati o dívky všeobecně a má jich rád třeba několik. Postupně však uplatňuje monogamické, jednoženské pocity a rozhoduje se jen pro jednu. Teprve jestli na něj působily špatné sugesce, špatné vlivy okolí, špatné ideály životní, zvrací se vyšší pud jednoženský v mnohoženský. Výjimku činí ovšem lidé abnormální. Tak jako se někdo narodí degenerovaný s jistými zvrácenými pudy, může se naroditi člověk, který se opozdil o několik tisíc let za druhými.

Je nesporno, že jednoženství patří k pokročilejšímu stupni vývoje, dále že i jiné vyšší city mravní přikazují jednoženství, jako mravní zodpovědnost k potomkům, a vědomí, jaké celoživotní neštěstí lze uvalit na nemanželské dítě, jak zvráceným poměrem k ženě zvrací se všechno, co je v rodičovském poměru a v rodinném životě nejkrásnějšího a nejideálnějšího.

3. Přicházím k bodu třetímu, o kterém bych si přál přednášet aspoň deset let nepřetržitě po celé republice, totiž o umění manželského soužití.

My jsme národ, který se počítá j nejnvyspělejším ve všelikých uměních, ale toto umění ze všech nejpotebnější, zůstalo u nás popelkou. Tak opoždění jsou mnozí, že ani nevědí o umění manželského života.

Za celých třicet let svého manželského života jsem nepřestal studovati manželský život jako umění žít krásně, souladně, udržet při tom mládí, svěžest a duševní i tělesnou pracovní sílu.

Četl jsem o tom mnoho. Nikoli v senzačních, povrchních, na smyslnost vypočtených knihách, ale ve spisech vážných, učených i neučených, ale vždy věcných a důkladných, jmenovitě po stránce psychologické.

A mimo to vše, byl jsem a dosud jsem poradcem mnohých manželů. Vyslechl jsem více historií šťastných i nešťastných manželství, než některý zповědník nebo lékař a jiný odborník toho druhu. Poznal jsem mnoho skrytých příčin nešťastných manželství a nejedněm jsem posloužil k dosáhnutí manželského štěstí, po němž se léta natoužili neznajíce k němu cesty.

Jestli se mladí lidé vůbec něčemu v tom ohledu učí, tedy je to jen, jak si namluvit dívku a dívka, jak se zalíbit muži. Sotva jsou svoji, už myslí, že mají, co chtěli a více že nelze dosáhnouti. Není nic bláhovějšího.

Je to jako u jedné ženy, které muž vždy vytýkal, že neumí upécti dobré buchtíčky, že nejsou tak křehké, tak chutné, tak propečené, tak peřinkové jako jídal jinde. A žena mu vždy odpovídala: „Jen mi na ně dej, uvidíš, jaké budou; když tam dám dost másla a lepší mouku a budu mít lepší troubu na pečení...“ Muž se na to dopálil a dal ženě větší sumu peněz, kterou si vedle pravidelných příjmů vydělal a povídá: „Tady máš peníze, ať to stojí co stojí, jen když buchtíčky budou dobré.“ Výsledek byl ten, že buchty ani nevykynuly, že se z nich udělaly kulaté brouskové placičky a muž, když do první kousl, přišel o dva ze svých umělých zubů.

Tak se to má v mnohém manželství. Naříká se na nedostatek, na starosti, jako kdyby nedostatek byl nerozlučným druhem nešťastných manželství, a bohatství činilo manželství šťastnými. Je to jako s těmi buchtami. S lepší moukou a s dobrými vejci a s lepším máslem možno udělat lepší buchty, ale je k tomu potřebí kuchařského umění. Dobrá kuchařka udělá z levnějšího materiálu chutnější pokrm, než špatná dovede ze sebe lepšího.

K největším zločinům na ženě v manželství páchaným, počítám život, který jí nastává s mužem, o kterém se říká, když je svobodný: „Jen ať se vybouří, aspoň bude potom dobrým manželem.“ Ano hodným, ale nač a kam. Zdravá normální žena, která si uchovala vše, co jen může žena muži do manželství pěkného přinést, má potom žít s mrtvolou, která se sice ještě pohybuje, považuje

se za jejího manžela, ale v ohledu manželství je tak mrtvý, jako mamut, kterého dr. Absolon vykopal u Věstonic na Moravě.

4. Jak zhodnotit mateřský pud a pohlavní pud mimo manželství? Týká se to manželů a ještě více svobodných, kteří z různých čestných důvodů nemohou mít děti.

To nejkrásnější, co člověk duševně má, co nejvíce jeho život zkrašluje a zhodnocuje, co udržuje jeho mládí a svěžest, to jest v ohledu tělesném jistý druh oleje, který se tvoří z přebytečných pohlavních šťáv a který, je-li ho dostatek, podporuje všechny vzpomenuté vlastnosti.

Množství, jakost a působení tohoto mozkového a nervového oleje je nerozlučně spjata s kázní a sebevládou v ohledu pohlavním, jest to něco, co rovněž patří k umění manželského života, a co je na druhé straně potěšením pro ty, kterým brána manželství zůstala uzavřená. Zkázněný pohlavní život umožňuje vzepětí duševní tvorby. Podobně mateřský pud, nemůže-li se uplatnit v svém nejvlastnějším působišti u vlastního dítěte, nachází uspokojení v službě všemu slabému a pomoci potřebnému v lidské společnosti. Zde je velké a krásné pole pro sociální pracovnice, pro ošetřovatelky, pěstounky a v kulturní práci všeho druhu.

Norbert Fabian Čapek Manželství
Praha, Unitaria, 1927, s. 111-120

Z OBECNÍ KRONIKY

Pokračování z května 2014

Druhá část přednášky br. A. Vaňury „Uklidnění jako lék“ se konala ve čtvrtek 23. dubna 1931 o ½ 20. hod. v klubovně YWCA. Je známo, že každé poranění, každé onemocnění, prostě každý chorobný stav vyvolá neklid, rozrušení mysli. Proto každý lékař nemocného utěšuje, „uklidňuje“ právem. O tomto uklidnění jako léku a o jeho blahodárné působnosti podal řečník mnoho důkazů z vlastní zkušenosti.

V úterý 28. dubna o ½ 20. hod. v klubovně YWCA přednášela sestra Svatava Konečná na téma „Věda a víra“. Vylíčila, jak věda často jde protichůdně s náboženstvím stávajících církví, což je k velké škodě obou směrů. Je to právě unitářství, jež uvádí vědu a víru v soulad. Unitáři věří jen tomu, co se dá vědecky dokázat, či lépe řečeno, co neodporuje vědeckým poznatkům.

„Psychologie úspěchu“ byl název přednášky br. Jul. Ventruby v úterý 5. května 1931 o ½ 20. hod. v klubovně YWCA.

V úterý 12. května 1931 o ½ 20. hod. tamtéž přednášela sestra Marie Mlčochová na téma „Spánek a nespavost“.

Br. V. Žižka z Prahy přednášel v úterý 19. května o 19. hod. ve slavnostním sále něm. měšť. školy na Husově třídě v Brně. V přednášce „Tážení proti smrti“ nastínil br. Žižka plamennými slovy život našich českých náboženských buditelů, neohrožených a nebojácných, hledících zmužile smrti vstříc v tom vědomí, že svou pravdou zvítězí a přes bránu smrti přejdou ve svém poznání v boji proti lži a nepravosti do říše nového věčného života. Také českoslovenští unitáři jsou si plně vědomi, že jenom opravdovostí a pocitovostí, bojem za pravdu, sebezdokonalováním, novým poznáváním sebe a plněním svých úkolů bojují proti ustrnutí, proti smrti. Ustrnutí je umírání. Jen tam, kde je činnost, pokrok, tam je život, třeba v proměnách, ale duch nad tím vším vítězí a spěje k vytčenému cíli věčným životem. Pro tento věčný život již zde se chápe svého úkolu. Posлуhači odnesli si mocný dojem nadšeného unitáře.

V úterý 26. května 1931 o ½ 20.hod. v klubovně YWCA přednášel br. V. Vitouch na téma „Ovládnutí nálady“ (dle napsané přednášky br. Čapka).

Touto přednáškou se zakončila jarní práce.

4. března 1932 o ½ 20.hod. přednášel v klubovně YWCA na Dominikánském náměstí č. 2 br. Vaďura o „Podvědomí“.

V neděli 10. dubna 1932 zúčastnil se br. Ant. Vaďura za brněnské unitáře oslav desítiletého trvání Svobodného bratrství, při nichž obdržel on a jeho choť diplom zakládajícího členství. O průběhu těchto oslav je podrobně referováno v 5.č. X. ročníku „Cesty a cíle“, str. 99.

Ve čtvrtek 24. listopadu 1932 o 20.hod. přednášel ve dvoraně YWCA v Brně - Dominikánské nám. č. 2 br. Dr. Čapek na téma: „Co věří unitáři?“. Stručný obsah této přednášky je uveřejněn v X. roč. „Cesty a cíle“, str. 92.“

V pátek 25. listopadu o 20.hod. v téže místnosti přednášel opět br. Dr. Čapek. Přednáška: „Jak poznáme inteligenci člověka z jeho tváře?“ byla stručným nastíněním lidoznaleckých poznatků a mnohých zkušeností.

S otevřením domu čs. Unitářů v Praze nastala br. Dr. Čapkovi velká práce. Nebylo mu proto možno konati zájezdy na Moravu, omezil se jen na přednášky v Praze, Plzni a Kladně, později přednášival též v Rakovníku.

Když 27. března 1933 zemřel v Brně br. Jan Vitouch přijel br. Dr. Čapek a jako unitářský duchovní promluvil nad rakví zesnulého při pohřbu žehem v brněnském krematoriu. Proslov br. Dr. Čapka vzbudil u přítomných velký zájem o unitářské náboženství. Škoda, že nebylo tehdy možno této příležitosti pro naše snahy využít.

Dohodli jsme se, že br. Dr. Čapek přijede na Moravu v březnu 1934, ale pro velké starosti a odjezd br. Hašpla do Ameriky mu nebylo možno přijeti. Tak nás spojovaly jen „Cesty a cíle“.

V úterý 24. března 1936 o ½ 20.hod. v malé dvoraně Besedního domu v Brně přednášel br. Dr. Čapek o „Zdraví a sugesci“.

Ve středu 25. března o ½ 20.hod. přednášel opět br. Dr. Čapek a to ve dvoraně něm. měšť. školy na Husově třídě na téma

„Záhada Tibetských mágů“. Obě přednášky byly velmi čteně navštíveny a obecenstvo nadšeno.

Ve čtvrtek konal br. Dr. Čapek psychotechnické porady, večer sešli se členové a přátelé unitářství v klubovně hotelu Passage, kde br. Dr. Čapek vyprávěl o činnosti pražských unitářů a předvedl ukázky gymnastiky a relaxace. Ku konci naznačil, jak bychom mohli započít unitářskou práci v Brně.

Ujednali jsme s br. Dr. Čapkem příští přednášku na květen; při té příležitosti hodlá br. Dr. Čapek navštívit některá větší města na Moravě. Br. Vaňura si vzal za úkol tento zájezd zařídit.

V pátek 15. května o ½ 20.hod. přednášel br. Dr. Čapek v Kyjově v divadelní dvoraně sokolovny na téma: „Neviditelný svět kolem nás a jeho vlivy“.

V sobotu 16. května přednesl br. Dr. Čapek tutéž přednášku ve Bzenci ve dvoraně spolku „Světlo“ za velké účasti. Zde byli posluchači přednáškou zvláště nadšeni.

V neděli 17. května ráno v 8 hod jsme měli sraz k celodennímu výletu na Babu u Inačovic. Výletu se zúčastnilo 47 osob včetně br. Dr. Čapka s chotí. O zábavu se mimo jiné postaral kapelník br. Vitouch se sborem tamburášů. Odpoledne jsme měli náboženské shromáždění v přírodě. Br. Dr. Čapek promluvil „o velkolepém díle božím kolem nás“. V přestávkách koncertu tamburášů jsme se učili unitářské písně. Také se hrály hry.

V pondělí 18. května o ½ 20.hod. v přednáškovém sále Osvětového domu v Brně – U solnice přednesl br. Dr. Čapek přednášku „Neviditelný svět kolem nás a jeho vlivy“. Přednáška byla čteně navštívena a její poutavý obsah všechny přítomné zaujal a vzbudil zájem o neprobádané oblasti neviditelna.

Při této příležitosti seznámil se br. Dr. Čapek s přítomným prof. Šírem a projevil naději, že prof. Šír bude s námi v Brně spolupracovat.

V sobotu 17. dubna 1937 o ½ 20.hod. ve velké dvoraně Živnostenské rady v Brně – Vevří 5 přednášel br. Dr. Čapek: „Proč náboženství nezajistilo světu mír“.

V neděli 18. dubna o 10.hod. bylo tamtéž duchovní shromáždění s proslovem br. Dr. Čapka: „Poměr unitářství ku křesťanskému dogmatismu“.

V pondělí 19. dubna o ½ 20.hod. přednesl v téže místnosti br. Dr. Čapek „Vliv sugesce a autosugesce na zdraví“.

Tyto 3 přednášky br. Dr. Čapka měly tak velký ohlas, že se místní členové hnutí unitářského rozhodli utvořit místní skupinu se samostatným představenstvem a o této otázce s br. Dr. Čapkem jednali. Br. Dr. Čapek vyjádřil nad tímto rozhodnutím velkou radost a slíbil, že pražské ústředí bude Brno, jak jen bude možno, ve všech snahách podporovati.

Br. Prof. Ladislav Šír přihlásil se za člena náboženské obce unitářské. Projevil ochotu spolupracovati s námi. Navrhli jsme pražskému ústředí, aby byl jmenován duchovním v Brně.

Br. Dr. Čapek nám zaslal adresy organizovaných unitářů brněnských, jichž bylo v té době 15.

Ve čtvrtek 7. května 1937 dojednali jsme v bytě sestry Tenygllové za přítomnosti br. prof. Lad. Šíra, že svoláme ustavující schůzi českých unitářů v Brně, na které si rozdělíme činnost pro novou unitářskou práci v Brně.

K tomuto rozhodnutí vedlo nás přesvědčení, že jediné unitářství je náboženství, které nám dá možnosti duchovního rozvoje a umožní nám vésti své děti náboženskou cestou k lepšímu životu, k poznávání Tvůrce a ke spolupráci s Ním pro blaho národa.

V pondělí 10. května 1937 o ½ 20.hod. sešlo se nás šest členů čl. unitářů v Brně v klubovně hotelu Passage, abychom se uradili, jak započítí unitářskou duchovní práci.

Schůzi zahájil svolavatel br. Ant. Vaďura, stručně nastínil účel schůze a požádal br. prof. L. Šíra, aby se jako nejstarší ujal řízení schůze.

Br. prof. Šír vylíčil potřebu zavedení duchovních shromáždění, byť by nás bylo jen málo. Je třeba duchovního prohlubování a posilování, je třeba nejméně jednou týdně se sejít a napojit žíznivé duše.

Br. Dominik namítá, že není vhodná doba pro náboženské pobožnostkářství, máme prý pěstovat laickou morálku a nemáme používat slova Bůh.

Br. Šír správně uvádí, že volná myšlenka učí laické morálce; my však chceme a potřebujeme víc, nám nestačí laická morálka, my toužíme po pravém duchovním životě a za Pána Boha se nestydíme.

Sestra Tenyglová lituje, že se nebude moci v létě zúčastňovat schůzí, ježto jede přes léto ven a navrhuje, abychom vše řádně připravili a po prázdninách započali intenzivní činnost.

Sestra Vaďurová doporučuje dětské nedělní školy v duchu, jak je před léty začala Teosofická jednota a o které byl velký zájem.

Nato byly následovně rozděleny funkce ve smyslu přípravného výboru:

- br. prof. L. Šír duchovním
- ses. M. Tenyglová předsedkyní místního představenstva
- br. Julius Ventruba místopředsedou
- br. Ant. Vaďura jednatelem
- br. J. Vobecký pokladníkem
- ses. Z. Vaďurová zapisovatelkou
- ses. Ventrubová a Vitouchová náhradnicemi

Ustavující poradní schůze byla o ½ 22.hod. skončena.

ČLENSKÁ SCHŮZE

ve středu 8. listopadu 1939 o 19.hodině u Vaďurů v Brně, Úvoz č. 39

Přítomní:

sestry: Doležalová, Vaďurová, Ventrubová, Vitouchová

bratři: Doležal, dr. Sekot, Vaďura, Vobecký, Koranda

Schůze byla zahájena ses. předsedkyní Doležalovou. Na pořadu byla porada o naší příští činnosti.

Br. Šír se omlouvá dopisem a oznamuje, že je sám příliš zaměstnán, téměř vyčerpán. V nynější neklidné době nedoporučuje vůbec zahájení jakékoliv činnosti.

Br. dr. Sekot nesdílí toto stanovisko, praví, že je nutné, abychom se časem scházeli a projevuje ochotu, že by se duchovního

vedení ujal sám, když br. Šír nemůže. Pro nutnou záležitost ve svém povolání nemohl se bohužel br. Sekot zdržeti do konce schůze.

Jeho ochota byla přítomnými radostně přijata. Při krátké debatě bylo dáno najevo, že právě v nynější těžké době potřebujeme du-

chovní posilu. Bylo jednomyslně usneseno, že budeme konati pravidelná členská shromáždění jednou měsíčně, a to první středu v měsíci. První schůzka má být u manželů Ventrubových, Uhrova ul. č. 27. O výsledku dnešní schůze napíše br. dru. Sekotovi (u p. dra. Korejse v Ivančicích) br. Doležal.

V nejbližší době bude svolána výborová schůze. Za zapisovatele místo ses. Ventrubové, jíž se nedostává času, byl zvolen br. Kovanda.

DUCHOVNÍ SHROMÁŽDĚNÍ ČLENSKÉ

dne 25.listopadu 1939 u Ventrubů

Přítomní:

bři a ses.: manželé Doležalovi, Ventrubovi, Vaďura, Vobecký, Koranda

Řídil br. Vaďura. Zpívalo se: Nad vírem času ve hvězdách, Jen dál... a Zpívá, zpívá slavíček.

DUCHOVNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

6.prosince 1939 u Doležallů v Kr. Poli v 19 hod.

Přítomní:

bratři a sestry: manželé Ventrubovi, Doležalovi, Korandovi, prof. Šír, dr. Sekot, Vobecký, Vaďura

Br. prof. Šír měl meditaci ze slov Thákurových, pak krásnou přednášku o zásadách unitářských.

Zpívalo se: Nad vírem času a Blíž Tobě...

Pokračování příště

PROGRAM NA MĚSÍC ČERVEN 2014

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 4.6.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 11.6.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 18.6.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, RNDr. Milan Lustig:
SLOVO O RELAXACI A MEDITACI (malá poradna)
- 25.6.:** Ing. Pavel Sedlák: **POČÍTAČOVÁ PORADNA**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 6.6.:** Magda Pulicarová: **INDIE – VZDÁLENÁ I BLÍZKÁ**
- 13.6.:** Prof. Miroslava Paulíčková: **VÝVOJ ŽIVOTA NA PLANETĚ ZEMI**
(s meditací)
- 20.6.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **CESTOU SOUCITU KE ŠTĚSTÍ**
- 27.6.:** **KVĚTINOVÁ SLAVNOST BRNĚNSKÝCH UNITÁŘŮ**
Téma: **KRÁSA V RŮZNOSTI** s promluvou Rev. Mgr. Jarmily Plotěné
(přineste si květinu do společné kytice)

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 12.6.:** Setkání skupiny **ALLAN KARDEC:** (přednes česky)
Téma: **JEŽÍŠ A ČIN, DUCH A HMOTA**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer

MK ČR E 16083